

L'ESPIRAL DE LA FAMÍLIA MARÍN

14 DE FEBRER DE 2011

"Misteriós assassinat d'una dona que deixa a una xiqueta de 12 anys òrfena".

6 ANYS DESPRÉS

-Olivia Velázquez?

-Present

-Bé, aleshores, no ha faltat cap alumne a classe, per tant, podreu treballar en grups el projecte final de segon de batxillerat de l'àrea d'Economia .

Doncs bé, el projecte que cal fer consiteix...

I en eixe instant vaig desconnectar del que deia donya Carmen, no podia estar concentrada, no, si feia sis anys que havia mort ma mare, no si feia sis anys des que cap membre de la policia d'investigació, ni de la policia secreta, no havia trobat encara, al responsable de l'assassinat de ma mare.

I de sobte, una veu cridanera em va tornar a la realitat:

-Olívia t'has assabentat de quina part del projecte has de fer?

-No, perdona Carles i perdoneu-me els altres,però hui estic malament i no creec que en aquests moments siga capaç de fer la meua feïna del projecte,correctament, ho sent.

-De veres, a voltes dius unes coses més estranyes...-digué Carles.

-Deixa'l i descansa,després ja et diré la tasca que has de fer-em va dir Júlia.

-Gràcies Júlia-Vaig dir-li, agraïda per la seua ajuda .

RING, RING, RING!

Per fi s'havia acabat l'hora d'Economia, i per tant, ja em podia anar a casa, de camí a casa sols podia pensar en ella, de quant la volia i de quant la tirava de menys, sobretot,un dia com hui que anava a obrir el testament que m'havia deixa't.

Estava tan inmersa en els meus pensaments ,quan de sobte una dolça veu m'estava cridant, ràpidament, vaig girar el cap per veure qui era.

-Olívia, espera'm!

-Júlia, no sabia que vivies per aquesta zona de València.

-Sí, m'acabe de mudar fa no res, per això, vaig entrar a l'institut per Pasqües, així ara el tindria més propet de casa.

Per cert, que t'ha passat en classe que et trobaves tan cansada?Com et trobes ara?

-Mira, vaig a ser-te sincera, estic feta pols,hui, fa sis anys des de que ma mare morí i a dia d'avui no sé ni com, ni qui la va matar.

-Quina injustícia!De veres, si necessites qualsevol cosa dis-me-ho, a més, el meu pare és advocat i pot ajudar-te amb els tràmits de l'herència, i tot el que faça falta.

-De veres, moltes gràcies, però David el meu oncle és advocat i ja m'ho tramita ell tot, a més, és el pare de Marta.

-No sabia que Marta i tu ereu cosines.

-No som cosines, però com si ho forem, ens hem criat juntes des que vam nàixer.

-Qué bonic serà tindre una persona a qui vols tant, desitjaria que el meu germà tinguera eixa relació amb mi-em va dir un poc trista.

-La vull un montó, és l'única família que em queda, al menys tu tens una família de veritat-vaig dir-li.

-Doncs, ja saps, si necessites qualsevol cosa sols cridam -em digué Júlia.

-Gràcies Júlia, adéu.

Blanca Martínez Notaria

-Olivia, la senyora donya Alexandra Velázquez, et deixà d'herència un patrimoni de 500000€, i 2 milions € en metàl·lic.

-Accepte-li vaig dir a la notària i aleshores, vaig signar el testament.

-Una cosa més, també et deixà una carta, pren i per favor, llig-la.-em va dir la notaria.

Carta per a Olivia Velázquez d'Alexandra Velázquez:

Olívia, si estàs llegint aquesta carta, és perquè hi ha una cosa que deus saber, però primer que tot, vull dir-te que has sigut, ets i sempre seràs el millor que m'ha passat en tota la vida, sempre seràs el gran tresor de ta mare, la xiqueta dels ulls blaus més bonicos que mai he vist, mai oblides que sempre he volgut protegir-te.

I en segon lloc, supose que et preguntaràs com viviem en un cinqué sense ascensor amb dos milions d'euros... Bé, és l'hora que sàpigues la veritat, tens un pare, a qui li diuen Pablo Gregori, encara que supose que ara ja no té eixa identitat. Quan em vaig quedar embarassada de tu, ton pare i jo eren molt feliços i et desitjavem en aquest món, però sa mare, no volia que una persona com jo, la qual, no pertanyia a la classe alta tinguera una filla amb el seu fill, sinó, ella mateixa desederetaria al seu propi fill i l'empresa d'ella i del seu ex-marit mai seria seua, aleshores em van oferir 2 milions € pel meu silenci i Pablo i jo, no ens vam tornar a vore des del dia en que vaig firmar el meu pacte de silenci. Et vull moltíssim Olívia, sempre estaré amb tu.

Un abraç ben fort, ta mare.

Doncs bé, tinc un pare...Tinc milers de preguntes i cap explicació, necessite parlar amb David, necessite respostes i de segur, que ell les tindrà.

Casa de David i Marta Navarro

-Hola David-li vaig dir.

-Hola Olívia, què fas per ací, necessites alguna cosa?Tots els tràmits del testament ja estan solucionats, aleshores...

-David, no he vingut a parlar de l'herència, he vingut a parlar sobre Pablo Gregori, mon pare.

-Com saps tot això?

-Ma mare ho escriguè en una carta que em deixà.

-Seu per favor.

Fa 18 anys, els teus pares eren una de les parelles més enamorades i a la volta, més impossibles de tota la ciutat, ta mare provenia d'una família humild, en canvi, ton pare provenia d'una de les famílies més poderoses de la ciutat, quan et van tindre ton pare i ta mare se separaren, supose que ja saps el perquè, ta mare continuà la seua vida dedicada a criar-te; en canvi, ton pare va reefer la seua vida, es va canviar el nom i el cognom, va casar-se, tingué dos fills i evidentment continuà amb la gran empresa familiar.

Si vols trobar-lo s'amaga baix les inicials de G.M, sort!-em va dir David.

-Pensava que m'ajudaries a trobar-ho.

-Jo també vaig fer un pacte, i sentint-ho molt, aquest em prohibí estar amb tu des del dia en què reberes el testament, per tant, ja estic incumplint-ho, aleshores deus anarte'n ja d'ací, fins sempre Olívia.-va dir David.

-Fins sempre David, dóna-li records a Marta de la meua part-vaig dir-li a David decepcionada.

Quan vaig eixir per última volta d'aquella casa que un dia va ser el meu refugi, em vaig sentir completament sola, era com si una part de mi ja no estiguera.

De camí a casa, sols podia pensar en com trobar a un pare desaparegut, mentre que pensava en aquest tema, em vaig trobar a Júlia pel camí, i em digué si volia anar a sa casa a passar la vesprada, la veritat, és que necessitava una amiga al meu costat, una persona en què poguera recolçar-me en aquests moments tan durs, aleshores vaig acceptar la seua invitació per oblidar-me un poc de tota aquesta situació.

Casa de Júlia

Crec que mai havia vist una casa tan gran i tan meravellosa com la que estava contemplant en eixe moment, com era possible que existera aquesta joia, en mig d'un barri sense brillantor?

-Júlia, per favor ajuda'm i dóna'm les píndoles-vaig escoltar una veu que provenia des de la part de dalt de la casa.

-Ja vaig aví, de seguida te les done.Olívia esperat baix, de seguida torne, és que el meu avi està malalt i s'ha quedat a casa dels meus pares per tindre cura d'ell.-em va dir Julia.

Mentres que ella pujava dalt, vaig observar els quadros i les fotos familiars de la casa, fins que una dona d'uns cinquanta anys s'aproximà a mi.

-Tu deus ser l'amiga de Júlia, encantada,jo sóc Clara, la mare de Júlia-em va dir amablement.

-Molt de gust, jo sóc Olívia.

-Clara, qui és la nova amiga de Júlia?-preguntà un home de mitjana edat.

-Olívia et presente al meu home Gabriel, Gabriel ella és Olívia.

-Un plaer senyor Gabriel- vaig dir pensativa.

-Igualment Olívia-em va dir mirant-me fixament, un poc desconcertat.

-Hola pare.-li va dir Julia amb la mirada seriosa.

Aquell ni li va respondre.

-Fill meu ja estàs ací- va dir un senyor d'una avançada edat.

-Hola pare, pren, t'he portat un regal- va dir el senyor Gabriel a l'avi de Júlia.

-Què bonic, un mocador amb la "m" del nostre cognom, gràcies fill.

-De res pare.

-I es pot saber qui és aquesta senyoreta?-va preguntar el senyor d'avançada edat.

-Jo sóc Olívia, Olívia Velázquez, és un plaer-vaig dir.

-El plaer és meu Olívia, deixa que em presente, jo sóc l'avi de Júlia, Javier Marin-va dir aquell home, que em resultava un tant familiar, com si ja l'haguera conegut en un altra vida, eixos ulls blaus com la mar...

-Julia, perdona, però em podries dir on està el servei, per favor.

-Al fons a la dreta-em va dir Julia.

Servei de la casa de Júlia

Estava en el servei acabant de torcar-me les mans, quan de sobte, Gabriel obrí la porta d'un colp, tenia amagada baix la seua luxosa americana un revòlver, primerament, em va dir que no fera cap tipus de soroll sinó em mataria i poc després, em va dir: "Tu, la filla que desgraciadament porta la meua sang, avariciosa, que m'ho vols furta tot, inclòs et pareixes a la desgraciada de ta mare , a la qui vaig buscar fa sis anys per matarla, però no va fa fer falta, ella asoles aquell pluvios dia es va atrevir a vindre a la meua casa a amenatar-me que em furtaria tota la meua fortuna si no et deixava conèixer al teu avi, així tu t'emportaries part de la fortuna familiar, perquè ell no em vol i no em va a deixar ni un euro si descobreix que t'he ocultat durant aquests anys junt a la meua mare, i ja que l'has conegut i ho saps tot, és hora que et despedisques d'ell, moriràs com ta mare, sola i desgraciada ".

No sabia com reaccionar , un pare a qui volia conèixer m'anava a matar per diners, per la seua avaricia...

-Boom-vaig sentir.

I de sobte, no era jo la que estava morint, sinó, que era Gabriel el que s'estava morint, vaig girar-me ràpidament per vore qui m'havia salvat la vida, i no podia ser un altre que el senyor Javier, el meu avi d'ulls blaus com la mar, com els meus.

Estava plorant de l'emoció i també, per l'estat de shock.

Javier cridà a la policia i explicà tot el que ocorregué, com jo estava de testimoni...

-Estimada Júlia i querida Olívia , per favor, seieu i us explicaré unes quantes coses.-digué l'avi.

-Benvelguda germana, no saps les ganes que tenia de voret amb mi, jo ja sospitava de mon pare, i vaig trobar en uns arxius que ell et buscava, per això ens mudarem ací, perquè ell volia matar-te.-va dir Júlia.

-Júlia ton pare era un ésser que sols es volia a ell mateix, m'ho va demostrar el dia que vaig descobrir que la teua àvia i ell, m'havien amagat una neta, aleshores fa deu anys vaig decidir que tota la meua fortuna passara a mans de les meues netes i el meu net, evidentment, també passaria a les vostres mans, les participacions de l'empresa, aleshores, la mare d'Olívia, Alexandra, va vindre un dia a casa, per a dir a Gabriel, que volia que tu, Olívia, em coneixeres, jo acabava de vindre a casa, però com ells estaven en el jardí no em sentirem aplegar, per tant, no em van vore amagar-me, per escoltar la seua conversa, la seua conversa es va posar molt tensa, fins que Gabriel la va matar, perquè la seua avarícia li va guanyar , perquè si em coneixies ell ho perderia tot, perquè ell sabia que no li perdonaria mai i la meua fortuna no passaria a ell, mai m'ha volgut, sols als meus diners, i com es fià de sa mare, que li va fer creure que ella era la que tenia diners, fins que descobrí que no tenia res i aleshores, començà a apropar-se a mi, i jo a ell per saber més de tu, Olívia, la neta a qui tants anys he estat buscant i qui me l'han amagada durant tants anys també.

Quan l'avi finalitzà de parlar , el buit que abans tenia havia desaparegut, per primera volta des de fa molt de temps, tenia una família, persones que m'estimaven més que a res en l'enorme món.

Mare, descansa tranquila, perquè tu has sigut feliç, no com Gabriel , un infeliç que no ha conegut mai l'amor...